

Nr 219.

Av herr **Olsson** i Ramsta m. fl., om skrivelse till Kungl. Maj:t
angående vissa sänkningar av telefontaxan.

De under senare åren från och med 1918 vidtagna höjningarna i rikstelefontaxan ha i och med den senaste höjningen 25 sept. 1920 nått en sådan gräns, att allmänheten börjar reagera på ett sätt, som ger sig tillkänna i minskad samtalstrafik och abonnemangminskning. Under fjärde kvartalet 1920 var förlusten av abonnenter för telegrafverket inom Stockholms redovisningsområde ej mindre än 1,198 abonnenter.

Sker ej inom den närmaste tiden någon sänkning av de höga avgifterna, är att befara, att abonnemangförlusterna tilltaga i ett omfång, som kan komma att giva telegrafverket stora förluster. Utbyggandet av nya linjer kommer att avstanna och den höga ståndpunkt, telefonen inlagit i Sverige, att tillhöra det förflutna.

Förhöjningarna i telefontaxan började 1918 och ha sedan fortgått i raskt tempo.

1919 års lagtima riksdag medgav rätt till höjning av de så kallade anläggningsavgifterna från 100 kronor till 200 kr. för abonnenter med fritt växelbord och för andra abonnenter pålades nu en anläggningsavgift av 100 kronor.

Förhöjningarna ha sedan följt i rask följd. Redan den 12 september samma år utfärdar Kungl. Maj:t ny kungörelse om höjningar i telefontaxan, såväl beträffande abonnemangavgifterna som samtalsavgifterna.

Vid 1920 års riksdag begärde Kungl. Maj:t, att riksdagen skulle godkänna de gjorda höjningarna att gälla till den 1:sta juli 1921, under uttalandet av den förhoppningen, att en inom telegrafverket igångsatt

utredning skulle hinna slutföras i så god tid, att med anledning av det resultat, utredningen gav, förslag om sänkning av telefontaxorna kunde föreläggas 1921 års riksdag. Men i stället för sänkning överraskas allmänheten av en ny höjning.

Den 25 sept. 1920 utkom kungl. kungörelse om ny förhöjning i telefontaxorna.

Utan att ingå på någon utförligare redogörelse för storleken av de skedda förhöjningarna, kunna vi ej underlåta att anföra ett par exempel.

Så var inträdesavgiften 1915 kronor 15, nu är den 25 kronor med tillägg av en så kallad anläggningsavgift på 100 kronor för apparat, där abonnenten själv bekostar växeln. Abonnemangavgiften var för samma apparat 1915 60 kronor, nu är den 130 kronor.

Avgiften för ett rikssamtal på en väglängd överstigande 180 kilometer men ej 270 kilometer var 1915 för varje period om tre minuter 40 öre, nu är samma avgift 100 öre.

Dessa exempel torde vara tillräckliga för att visa, huru våldsamt telefontaxan sprungit i höjden.

Som vi tilläto oss anföra i början, har allmänheten redan i viss utsträckning inskränkt sin användning av telefonen.

Och allt efter som de fallande priserna nå prisläget före 1915—1916, kommer användandet av telefonen att omöjliggöras med den nu gällande orimligt höga taxan. Vi ha härigenom velat fästa riksdagens uppmärksamhet på verkningarna av de höga telefontaxorna och på det enträgnaste vädja till riksdagen att göra vad som göras kan för att rädda vårt telefonväsende undan en katastrof. Det förefaller oss att ansträngningarna böra inriktas på att först och främst bringa lättnad åt de abonnenter ute på landsbygden, som själva få bekosta skötseln av växelbordet.

Men skall abonnemangminskningen och nedgången i samtalstrafiken kunna hejdas, måste en kraftig nedsättning i taxorna ske utefter hela linjen.

Med stöd av det anförda få vi vördsamt hemställa,

att riksdagen beslutar i skrivelse till Kungl. Maj:t begära, dels en allmän sänkning i nu gällande telefontaxa med 33 %, dels ock borttagandet av den så kallade anläggningsavgiften för abonnenter, som

själva få bekosta sin växelstation, samt tillika att sänkningsen i abonnemangavgiften för dessa abonnenter må ske med 40 % av nu gällande avgifter.

Stockholm den 21 januari 1921.

Gustaf Olsson

i Ramsta.

Per Godén.

J. Rehn.

N. O. Olsson,

Rösta.

Oscar Carlström.

A. Danielsson.

Ant. Wikström.

Oscar Osberg.

P. Ödström.

A. Olsson

i Mora.
